

ΓΙΑ ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΖΗΤΗΜΑ

«Οι αναρχικοί μιλάνε συνήθως για την παρανομία της εξουσίας, βαισιζοντας τα επιχειρήματά τους στο ότι κανένας άνθρωπος δεν πρέπει να έχει εξουσία πάνω σε άλλον. Μια λογική προέκταση αυτού του επιχειρήματος είναι η επίθεση ενάντια σε κάθε εξουσιαστική σχέση διαμέσου της οποίας οι άντρες εξουσιάζουν τις γυναίκες, και μερικές φυλετικές ομάδες εξουσιάζουν άλλες. Έτσι ο αναρχισμός δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την εξάλειψη του σεξισμού και του ρατσισμού».

Ο Ρατσισμός, είτε φυλετικός είτε κοινωνικός, προέρχεται από το συναίσθημα ανωτερότητας που αποκτήει ο άνθρωπος απέναντι σ' έναν άλλο, την έλλειψη σεβασμού και δεκτικότητας του διαφορετικού, και εκδηλώνεται στην καθημερινότητα ως συμπεριφορές και αντιμετώπιση ρατσιστικού, σεξιστικού και εξουσιαστικού χαρακτήρα. Είναι αρχικά η ίδια αντίληψη και λειτουργία του μυαλού, η οποία εγερνόμενα κάθε φορά σε διαφορετικά υποκείμενα, είτε στους μετανάστες, είτε στους μαύρους, είτε στους ομοφυλόφιλους, είτε στις γυναίκες. Η ρατσιστική αντιμετώπιση του διαφορετικού είναι πάντα η ίδια.

Η ανθρώπινη προσωπικότητα έχει μικτή σύνθεση. Και η γυναίκα και ο άντρας έχουν θηλυκά και αρσενικά στοιχεία. Βασική τους διαφορά το φύλο. Ο πολιτισμός μας, μέσα από την κοινωνική διαύθυνση, είναι που επιβάλλει έναν απόλυτα προσδιορισμένο ρόλο στον καθένα μας. Ο άντρας δίνει έμφαση στα αντρικά δυναμικά χαρακτηριστικά του θεωρώντας αδυναμία κάθε θηλυκή έκφρασή του, ενώ στη γυναίκα αναπτύσσονται μόνο τα θηλυκά χαρακτηριστικά (στοργή, αφοσίωση, μητρότητα, κ.λπ.) αντίληψης και ανάπτυξης της ανδρικής κυριαρχίας.

Η ανδρική μας καταπίεση ξεκινάει από τις εξουσιαστικές υπαγορεύσεις της πατριαρχικής οικογένειας - του κύριου θεσμού - η οποία μας δίδασκει τον συγκεκριμένο σεξιστικό μας ρόλο, την παθητικότητα, τη νοικοκυροσύνη, την καλή σύζυγο και μητέρα, μορφωμένη ή αμόρφωτη, εργαζόμενη ή μη, με ή χωρίς πηήρο και δικαιώματα, ανάλογα με τις κοινωνικές ανάγκες της κάθε εποχής. Βαθύτερα και από την κοινωνική εκμετάλλευση πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την ψυχική εκμετάλλευση που μας επιβάλλεται. Έτσι λοιπόν κοιβαλάμε διαρκώς ένα βάρος: το βάρος της αμηχανίας στους σκοτεινούς δρόμους της πόλης, το βάρος του άντρα και συντρόφου τον οποίο πρέπει πάντα να σεβόμαστε, το βάρος του πατέρα που έχει πάντα "δίκιο" και "νοιάζεται" για μας, το βάρος της συνεχούς διεκδίκησης της θέσης μας στον κόσμο.

Το ζητούμενο για μας τις γυναίκες δεν είναι να γίνουμε ίδιες με τους άντρες ούτε οι άντρες να γίνουν ίδιοι με μας. Είμαστε διαφορετικοί και διαφορετικές και υπερασπίζουμε τη διαφορετικότητά μας. Θέλουμε λοιπόν να αγωνιστούμε για την απελευθέρωση και τον σεβασμό των διαφορετικών και πολύπλοκων στοιχείων του κάθε ατόμου, το δικαίωμα του κάθε ατόμου να ζει ισότιμα σε σχέση με τους άλλους ανθρώπους, ανεξάρτητα από το φύλο, την καταγωγή, την εθνικότητα ή το χρώμα, όπως και, γενικότερα, για την απελευθέρωση από όλους τους θεσμούς και όλους τους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι καταπιέζουν ο ένας τον άλλο.

Σίγουρα λοιπόν δεν νοείται γυναικείο ζήτημα χωρίς μια γενικότερη αντιεξουσιαστική θεώρηση των κοινωνικών και κρατικών θεσμών, αλλά δεν νοείται επίσης χωρίς την καθημερινή πάλη, στάση, συμπεριφορά αντρών και γυναικών σε κοινωνικό αλλά και σε προσωπικό επίπεδο. Κι αυτό γιατί τα προβλήματα, είτε είναι η αντρική καταπίεση, η αντρική βία, είτε ο απλός υλόγειος διαχωρισμός που υφίστανται οι γυναίκες, δεν προέρχονται απλά και μόνο από μία εξωτερική εξουσία, από ένα ξεκάθαρο σημείο το οποίο θα μπορούσε πιο εύκολα να γίνει στόχος και να χτυπηθεί, αλλά προέρχονται και από τις αντιλήψεις, υπάροχες και διάχυτες ευρύτερα στην κοινωνία, στους χώρους εργασίας, στους χώρους διασκέδασης, στο δρόμο, στο λεωφορείο, και πιο κοντά μας ακόμα, στους χώρους στους οποίους κινούμαστε, στις παρτίδες μας, στους φίλους μας και ειδικά στους ίδιους τους εαυτούς μας.

Έτσι λοιπόν ήταν ίσως λάθος που ο αντιεξουσιαστικός αναρχικός χώρος θεώρησε από πολύ παλιά στην Ελλάδα το θέμα του σεξισμού αξιωματικά κατοχυρωμένο. Ο διαχωρισμός και οι σεξιστικές και εξουσιαστικές συμπεριφορές είναι τόσο βαθιά ριζωμένες στις νοοτροπίες μας που τις συναντάμε καθημερινά, ακόμα κι εκεί που δεν το περιμέναμε.

Η εκδήλωση αυτή είναι μια πρωτοβουλία γυναικών, κατοίκων και μη της Villa Amalias, με στόχο τη συνέχιση ενός προβληματισμού-διαλόγου πάνω σε πράγματα, συμπεριφορές και καταστάσεις που όλοι βιώνουμε καθημερινά και που πρέπει διαρκώς να μας απασχολούν. Έχουμε ακόμα μακρύ δρόμο μπροστά μας και ο αγώνας μας είναι ο πιο περιβόχος από κάθε άλλο αγώνα, γιατί δεν έχει ξεκάθαρο εχθρό...

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ